

Thiên thần trong tôi

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện ngắn “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Cậu ấy bỏ đi một cách lẳng lặng, mặc tôi khóc thét dưới mưa.

Mỗi khi cô đơn chiếm trọn lấy tâm trí của tôi thì ngoài việc ngồi nhâm nhi tách cà phê nóng và vương tai lắng nghe từng giai điệu bài hát của nhóm nhạc 365-một nhóm nhạc đình đám ở showbiz Việt thời gian qua nhờ có những giọng ca trời phú, hút hồn, dễ chạm đến trái tim của người nghe thì tôi chẳng biết làm gì. Đang đắm chìm trong bài hát “Nơi anh không thuộc về” ở đoạn cao trào thì chuông điện thoại rung lên, dù không muốn bắt máy nhưng tôi lại vô tình bấm trúng nút nghe nên đành ngậm ngùi bỏ dang dở khúc hát ấy. Đầu dây bên kia bỗng the thé tiếng ồm ồm của một tên con trai, thì ra là Cường-đệ tử ruột của tôi. Tôi gắt gỏng quát tháo:

- Gì vậy. Lại ở quán bar hay sao mà ồn ào thế?

- Ừ phải rồi chị đến đây nhanh đi. Có phi vụ mới nè. Tới nha chị, tụi này chờ

Cái tính tôi hay tò mò nên ừ cái rụp dù không biết cái phi vụ ấy là gì cả. Tôi lẹ chân leo lên “thần mã” lướt đi trên phố. Bầu trời về đêm ở Sài Gòn thật đẹp, ánh đèn đường hiu hắt soi lối cho tôi đến quán bar. Vừa bước qua cánh cửa quán, cả đám đàn ông đã đưa mắt nhìn tôi, là ánh mắt của sự cuồng si, ham muốn cơ thể nuốt nà của tôi, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Đám bạn còn trêu tôi ” Chị Hai tụi này hôm nay đẹp thật, ăn đứt mấy con vũ công ở đây rồi”.

- Gọi tao đến đây chỉ nói vậy thôi hả?Vậy tao về đây

- Khoan đã chị, nghe tụi này nói cái đã-Cường nắm tay tôi lôi lại ghế

Ngồi hồi lâu, tôi uống gần hết chai rượu thì thằng Cường mới hé miệng:

- Chị à, ngày mai em nghe nói có học sinh mới đến lớp mình á, nhóm mình

kiểm tra gì “đãi” nó đi, tụi này ngứa ngáy tay chân lắm rồi

- Mày thích thì làm đi, không cần hỏi ý tao. Chẳng phải mày lắm chiêu nhiều trò à, động não đi.

- Hay là xài chiêu cũ “bóng bóng nước màu”- Lan đưa tay vẽ vòng tròn

- Thôi dùng “bột trộn quyền lực” gồm bột năng, nước và... trứng thối. . Hahaa-Thằng Cường hứng chí la lên

- Quê mùa! Toàn thứ dùng rồi. Xài cách này đi-Tôi tùm đầu bốn đứa bạn lại

Mọi việc đâu đó đã ổn thỏa, tôi cố gượng đứng dậy chạy thật nhanh ra khỏi chốn xô bồ này. Nhưng tiếc thay bây giờ tôi không thể làm chủ đôi chân mình nữa, càng cố bước nhanh thì bước chân lại chậm đi, càng lúc càng mất thăng bằng và rồi tôi vô tình ngã vào vòng tay của một tên con trai. Là Minh-cậu bạn thân từ nhỏ của tôi, cậu ấy chỉ đỡ tôi đứng dậy, nhếch môi cười một cái rồi quay mặt bỏ đi.

Minh quả là người bạn khó hiểu bởi một năm trước, cậu ấy đã rời nhóm và cự tuyệt không đến nơi đây nữa nhưng hôm nay lại để tôi bắt gặp cậu ấy trong tình cảnh như thế. Trên đường về nhà tôi vẫn suy nghĩ hoài về sự xuất hiện của cậu ấy nên khiến tay lái lệch lạc và “Rầm”. Tiếng động làm tôi giật cả mình, luýnh quính trườn đến bên cái người vừa bị tôi tông-người đó dáng nhỏ nhắn mặc áo sơ mi, quần jean nằm sấp bất động khiến tôi sợ run cả lên, mồ hôi toát ra như mưa. Tôi vừa lay lay người ấy, miệng vừa lắp bắp “Anh ơi, anh có sao không. Tôi xin lỗi. . xin lỗi. . tôi không cố ý”. Người đó không trả lời mà đột nhiên ngước mặt lên, thì ra là một tên con trai trạc tuổi tôi, hăn nhoén miệng cười bí hiểm. Hăn lại là người kì lạ thứ hai mà tôi gặp trong tối nay, hăn đứng phắt dậy, không nói không rằng bước một mạch về phía trước. Tôi lẳng lặng nhìn hăn rồi chân vô tình đạp trúng cái gì đó, là móc khoá, tôi buột miệng la lên:

- Bạn ơi, bạn để quên móc khoá này

Hăn quơ tay lại rồi nói lớn:

- Cứ giữ đi, tôi với bạn còn gặp nhau mà

“Gì chứ? Sao cái tên này nói năng kì cục vậy? Hẳn là “thần trăm mắt” hay sao mà biết chuyện tương lai vậy cà”, một mớ câu hỏi ấy cứ lẩn quẩn trong đầu tôi ngay cả khi ngủ tôi cũng nói mớ mấy câu đó

Đến sáng khi đi đến trường, tôi vẫn đi con đường hôm tối qua, lơ ngơ kiểm tên kì dị đó nhưng nhìn quanh quắc hoài cũng không thấy nên đành đạp xe thẳng đến trường để hội ngộ với đám bạn. Vừa đến cổng tôi đã thấy cả đám phục kích sẵn ở khắp các nẻo, thằng Cường nháy mắt bảo tôi lên lớp trước. Gần 30 phút trôi qua, chẳng thấy động tĩnh gì cả, tôi bắt đầu nổi quạo, hét vào mặt tụi nó “Tụi mày ăn không ngồi rồi không có chuyện gì làm hay sao mà tung tin giả vậy”. Cả đám chỉ biết nhún vai, trề môi rồi đứng như trời trồng nghe tôi mắng.

Đã vào giờ học, chẳng thấy ai cả, tôi đưa mắt lờm bõm chúng rồi tự trách mình sao lại nghe lời cái đám vô dụng đó khiến bây giờ tôi phải còm lưng ra lau hết cái sàn lớp toàn nước rửa chén-tác phẩm mà tôi cày công làm để “chào đón” học sinh mới. Đang đẩy cây lau ra ngoài cửa thì có người bước đến, tôi ngược mặt lên nhìn, là học sinh mới, và là hẳn, cái tên kì lạ mà đêm qua tôi gặp. Hẳn nhìn tôi rồi nở nụ cười “thâm độc”, bước thẳng vào cái sàn tôi đang lau dở. Chẳng hiểu sao nụ cười của hẳn lại được cả đám con gái lớp tôi ngưỡng mộ, khen đáo khen để “Cậu bạn này đẹp trai nhể, chắc lớp 11B sắp có hotboy mới rồi, Minh chỉ còn ở vị trí coolboy mà thôi”. Nếu như không nghe chính miệng hẳn nói là hẳn ở quê lên thì chắc ai cũng nghĩ rằng hẳn là công tử bột bởi cái vẻ ngoài bảnh bao của mình với làn da trắng, môi đỏ, mái tóc xù cùng khuôn mặt cứ như trai Hàn vậy. Tôi chỉ đưa mắt nhìn hẳn một cái rồi ngó lơ, nhưng tôi bỗng hoảng hồn khi nghe cô chủ nhiệm sắp hẳn ngồi chung với tôi. Hẳn bước xuống chỗ tôi trước sự tiếc nuối của cả đám con gái, thả ba lô xuống, hẳn thở dài nói:

- Cậu thấy tôi nói đúng không? Tôi với cậu lại gặp lại nhau rồi.

Tôi không trả lời nên hẳn tiếp lời:

- Cậu có thể trả cái móc khoá cho tôi được không?

- Đây của cậu này, tôi không nợ nần cậu nhá-Tôi bọc dọc dần cái móc khoá ban sáng bỏ vào cặp cho hẳn

- Thanks hotgirl Thuỳ Dương nhiều

- Sao cậu biết tên tôi?Thực ra cậu là ai?Sao lại biết nhiều thứ vậy?

- Haizz tiểu hạ chỉ là dân thường ở quê lên thành thôi mà. Tiểu hạ tên Đăng Dương trùng tên với tiểu thư ấy mà

Cũng vì cái tên giống nhau thế nên tôi và hắc bổng chốc trở thành tâm điểm để đám bạn trong lớp bàn tán, đi đến đâu họ cũng xầm xì nhỏ to, ghép đôi tôi với hắc bằng cái tên ngộ nghĩnh “Song Dương”. Điều đó làm tôi bức bối và khá ngượng mỗi khi giáp mặt với tên kì dị đó.

Một buổi tối nọ, tôi lại gặp hắc trong quán ăn lề đường. Hắc xoay lưng vào trong nhưng tôi cũng kịp nhận ra, tôi sợ đối diện với hắc nên đã quay lại bỏ đi. Vừa bước một đoạn thì tôi bỗng khựng lại vì tiếng kêu của hắc:

- Đến rồi thì vào ngồi chung với tôi đi. Làm gì mà sợ gặp tôi quá vậy

- Ơ. . ơ làm gì có. Ngồi thì ngồi chứ, sợ gì. Tôi chỉ sợ cậu không đủ tiền khao tôi thôi.

- Chuyện nhỏ như con thỏ. Cậu cứ kêu đi

Nhìn hắc lúc ấy thật dễ thương, hắc còn cố tình pha trò chọc tôi cười. Đang vui thì bỗng Minh xuất hiện, cậu ấy lôi tay tôi ra khỏi quán trước sự ngỡ ngàng của hắc. Tôi trừng mắt, nghiêng răng lại và dồn hết sự bức tức lên đầu Minh:

- Minh làm cái quái gì vậy? Minh cho Dương một chút tự trọng được không?

- Minh. . Minh không cố ý nhưng mà nhìn Dương với hắc như vậy Minh không thích, vả lại do Minh gọi điện thoại cho Dương hoài không được nên mới hồ đồ vậy. Dương cho Minh xin lỗi nha-Minh ngượng ngùng gãi đầu nói lí nhí

- Á, ra là vậy... Thôi không sao đâu, hiểu lầm thôi mà. Xí xoá hết - Tôi khoác vai Minh đi lớn tớn, cười nói trên vỉa hè

Bữa nọ nghe nói có quán café mới mở ở cuối đường tôi liền nhanh chân đến

đó thường thức ngay. Tôi lại gặp hân trong bộ dạng mới-là kẻ phục vụ quán đang niềm nở đón khách. Và tôi cũng không ngoại lệ, hân nhìn tôi, nở nụ cười cũ rồi nói:

- Sao biết tôi làm ở đây mà đến ủng hộ vậy Dương?

- Ủầy ai thềm đến ủng hộ chứ, tại tôi nghe nói có quán mới thì đến uống thôi. Mà sao cậu cứ như hồn ma ám ảnh tôi hoài vậy

- Ám ảnh à?Vậy là tôi có vị trí trong lòng cậu rồi chứ gì?

Câu nói đó làm tôi bỗng xao lòng, hai tay bện chặt vào nhau, miệng ú ớ:

- Gì chứ?Cậu nói linh tinh gì vậy?Lấy cho tôi ly café đen đi

Trong lúc chờ đợi, tôi chống hai tay lên cằm, đưa mắt nhìn dáo dác khắp quán, bỗng tôi phát hiện cái bóng khá quen, suy nghĩ hồi lâu tôi chợt la lên:

- Minh. . Minh

Nghe tôi gọi bỗng cái dáng ấy lùi vào trong mắt, tôi định chạy đến đó thì hân đã bừng thức uống ra và kéo tôi ngồi xuống

- Cậu làm gì vậy?Tôi mới thấy Minh trong đây mà

- Cậu hoa mắt hả?Làm gì có

Tôi vẫn không tin nên cứ lóng ngóng nhìn vào khu pha chế của quán rồi tự lẩm bẩm”Chắc mình hoa mắt thật. Nhà Minh giàu có như thế thì chắc Minh không túng thiếu đến mức phải đi làm thêm đâu”. Thấy thế hân khoác tay lên vai tôi bảo:

- Của cậu này-Hân chìa ly nước ra trước mặt tôi

Tôi hất mạnh tay hân ra rồi nạt vào mặt hân:

- Cậu tưởng tôi ngốc à. . Lợi dụng quá nha

Tôi định đưa ly nước lên uống thì nhận ra đó là ly sữa. Tôi nhìn hân chăm

chăm, hăn chỉ cười rồi nói:

- Đừng nhìn tôi vậy chứ, tôi nghĩ thứ này sẽ hợp hơn với cậu thay vì café đen. Cứ uống thử đi, là do người pha chế trẻ của quán tôi làm ra đó

Nhìn bên ngoài cái ly ấy chẳng ngon lành gì cả nhưng khi nhắm nháp vài hớp đầu tiên thì tôi cảm nhận được ngay một vị ngọt ngào mà không béo của lớp sữa bên trên. Thường ngày tôi rất kén uống sữa nên đây là lần đầu có quán pha chế ly sữa hợp miệng tôi đến thế. Cái vị đó thực sự tôi đã thử qua một lần rồi. À, chính xác là do Minh làm cho tôi uống trong một lần tôi sốt cao do bị thấm mưa lâu. Cả đêm ấy Minh chắt vật chăm sóc tôi từng chút một từ cái khăn đắp trán, viên thuốc uống hạ sốt đến ngay cả ly sữa ấy.

Rời quán café, khoảng chiều tối tôi gọi điện rủ Minh đến Nhà văn hoá nhưng Minh không đi nên tôi rủ đám bạn đến quán bar. Đến cửa quán bỗng điện thoại tôi rung lên. Là tin nhắn của một số lạ “Lo mà về nhà học bài đi, đừng có quấy nữa. Kết tin: NGƯỜI LẠ TỪNG QUEN”, dòng cuối tin làm tôi chợt nhớ đến hăn, 100% là hăn. Tôi gọi lại thì hăn chỉ vu vơ nói không cần quan tâm đến lời nói vui của hăn

Sáng hôm sau tôi đến lớp trễ nên được có hăn liền vênh mặt, khoanh tay lại, lắc lư ghế nhìn khuôn mặt thờ hồng hộc, tái mét vì mệt của tôi, cười đặt ý rồi buông câu xanh rờn:

- Không nghe lời tôi rồi phải không? Lại la cà đến quán bar đó nữa chứ gì?

- Hả? Sao cậu biết? Cậu theo dõi tôi à?

Hăn không trả lời mà chỉ cười, tôi quăng cặp xuống lườn hăn một cái rõ nét. Tôi cho tập vào ngăn bàn, vừa đưa tay vào thì thấy có cái gì cộm lên trong hộc bàn, kéo ra mới biết là chai nước hoa quả.

- Ai mà chu đáo với cậu quá vậy-Hăn ghé sát vào tai tôi

- Của Minh đấy

- Sao khẳng khẳng nói thế lỡ của tôi sao

Không bao giờ là của hăn cả vì chỉ có Minh mới biết mỗi đêm khi tôi đi xong

thì sáng lại thích nhâm nhi nước hoa quả. Còn hấn mới đến thì làm sao biết được điều đó, tôi nhìn Minh, cậu ấy nở nụ cười thật thân thiện. Tôi thích nụ cười của Minh bao nhiêu thì lại ghét cay ghét đắng cái nụ cười thô thiển của hấn bấy nhiêu. Trong mắt tôi hấn chưa bao giờ lung linh như những đứa con gái khác từng nói về hấn “Hấn năng động, giỏi thể thao, hát hay, chơi guitar giỏi, ... “

Hấn là người rắc rối nhất mà tôi từng gặp, có lần hấn hại tôi phải ở lại buổi chiều để lao động công ích bởi hấn phanh phui chuyện tôi quay cóp kiểm tra 15’ môn Sử. Bữa đó, tay chân tôi rũ rượi, vừa đi tôi vừa quỳn rửa hấn thì bỗng nghe tiếng chuông inh ỏi đằng xa và “Kít”. Lại là hấn

- Hại tôi chưa đủ à?

- Tôi làm việc đúng thôi mà. Cậu thấy điều đó sai hả?

- Cậu biết tôi là người như thế nào không mà dám giỡn mặt như vậy chứ?

- Cậu là tiểu thư của ông bà Nguyễn sống trong căn biệt thự lớn nhất khu này, là thủ lĩnh của nhóm “Ngũ Quái”, là cô gái sống nội tâm, biết chơi guitar...

- Cậu. . cậu-Tôi trở mặt

- Định hỏi sao tôi biết phải không. Đã nói tôi là thần mà

Nhìn vẻ cao ngạo của hấn thật bức bối, hấn cứ dắt xe kè kè bên tôi dù có mắng hấn cũng không chịu đi. Bỗng hấn nắm chặt tay tôi, miễn cưỡng bắt tôi trèo lên xe. Đây không phải là lần đầu tôi ngồi sau xe của một tên con trai nhưng đây là lần tôi cảm thấy có cảm giác là lạ đến như thế. Một cảm giác khó tả bằng lời, đang ngẫm nghĩ bỗng tôi phát hiện hấn chở tôi đến một con đường khác, tôi bèn giật áo hấn lia lịa bảo hấn ngừng xe lại nhưng hấn lại không nghe mà chỉ nhắm về phía trước rồi đạp thật nhanh. “Kít”. Trời hấn và tôi vừa xém chạm mặt “tử thần”. Một phen hú vía, tôi chưa kịp hoảng hồn thì hấn la lên:

- Cậu làm tôi nhột quá. Cái tay của cậu đang... đang. . đang ôm tôi đấy

Ôi, quê thật, chỉ vì phút sợ hãi mà tôi đã tạo ra cảnh tượng kinh khủng ấy. Xe

từ từ chuyển bánh và dừng trước trại mồ côi Nhị Xuân. Hắn khoác tay lên vai tôi rồi bảo “Vào đi Yu Yu khờ”. Lại một điều bí hiểm nữa, Yu Yu vốn dĩ là cái tên mà Minh thường gọi tôi ở nhà, vậy mà chẳng hiểu sao hắn lại biết, tôi tự đặt câu hỏi với mình “Chả nhẽ Minh với Dương có quan hệ gì chẳng”. Tôi chậm rãi bước vào trong và bỗng bắt gặp được ánh mắt thơ thần của một đứa trẻ khoảng 13 tuổi đang nhìn chăm chăm vào bức tranh vẽ một người phụ nữ. Nét vẽ có hơi cứng tạo nên nhiều nét thô ráp trên khuôn mặt nhưng nhìn vào thì thật hút hồn người xem. Tôi nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô bé xuýt xoa hỏi thăm về cuộc đời nó. Ngồi tâm sự với cô bé tôi cảm thấy mình như nhỏ lại, hiểu thấu hơn về nỗi khổ của những kẻ không cha không mẹ, có một câu của cô bé làm tôi trần trở hoài “Không có cha mẹ nào là không thương con cái cả, chỉ vì họ có nỗi khổ nên kiếp này họ không thể làm tròn trách nhiệm của mình. Nhưng thiết nghĩ phận làm con thì không nên oán trách cha mẹ dù chỉ một điều nhỏ bởi thứ họ cho mình là quá lớn, họ cho ta sự sống, cho ta có mặt trên cõi đời này, một điều thật vinh hạnh”. Bỗng có bàn tay chạm vào người tôi, là hắn, hắn kéo tôi ra bằng ghế đá

- Cậu thấy những đứa trẻ ở đây thế nào? Có lẽ bọn chúng không được sung sướng như cậu đâu ha? Cậu sống không thiếu thốn bất cứ điều gì cả từ quần áo, xe cộ đến đồ chơi, tiền bạc... à còn...

- Nhưng tôi thiếu tình thương cậu biết không?- Tôi chặn ngang lời nói của hắn

Không khí bỗng chùn xuống, tôi nghẹn ngào trong dòng nước mắt:

- Phải tôi sống không thiếu thốn vật chất nhưng tôi thiếu vắng sự chăm sóc của cha mẹ. Họ chỉ biết kiếm tiền mà quên mất có một đứa con gái đang ngày đêm mong chờ gặp mặt họ. Mỗi khi họ đi công tác là y như rằng mấy ngày đó tôi ở lì suốt trong phòng, không muốn đi đâu cả. Cái không gian trống rỗng ấy như bóp nghẹt lấy hơi thở của tôi vậy. Thế nên thời gian ấy tôi chỉ biết phí tiền vào những cuộc ăn chơi sa đọa. Tôi nghĩ tôi thà như bọn trẻ ở đây thì sướng biết mấy

- Hoá ra tôi đánh giá sai về con người của cậu mất rồi. Cậu không hề mạnh mẽ kiên cường đối diện với sự thật. Cậu hãy nhìn lại bây giờ đi, cậu là cái gì, là một đám bùn nhầy, cậu không xứng đáng nhận được tình thương đó. Cậu tưởng đám đóm ăn chơi thâu đêm suốt sáng, nghịch phá là dễ dàng kéo họ

quay về bên mình sao. Cậu sai rồi, cậu đã đi sai đường rồi, điều mà cậu cần làm bây giờ là bắt đầu làm lại cuộc đời, bỏ đi những việc làm vô ích. Tôi chỉ nói thế thôi, cậu hãy tự chấn chỉnh mình đi

Câu nói của hần bỗng làm tôi thức tỉnh, mấy ngày sau đó tôi dần dần thay đổi. Không còn đầu tóc nâu đen, xỏ bông nhiều lỗ, áo quần chần chu hơn, tôi còn cố gắng học bài nên tên không còn có nhiều trong sổ đầu bài. Tôi cũng tập bỏ đi chơi bar về khuya nữa. Thấy vậy, Minh liền rủ tôi đến một nơi bí mật. Tối đó, tôi thật sự rất bất ngờ khi thấy Minh trong bộ trang phục “quê mùa” áo sơ mi sồn cũ, quần rộng thùng thình cùng đôi dép lê. Bộ dạng ấy làm tôi nhớ đến hình ảnh cậu ấy vào 3 năm trước, một cậu thư sinh nho nhã, học giỏi chứ không như thời ăn chơi cùng tôi. Minh đem đến cho tôi hết bất ngờ này lại đến bất ngờ khác, Minh chở tôi về lại cái chốn cũ, cái chốn mà thời trẻ trâu tôi và Minh thường hay lui đến mỗi lúc vui buồn. Tôi rảo bước nhìn mọi thứ xung quanh, nó thật giản dị, có chút ồn ã nhưng không xô bồ như bar, có hương thơm của món ăn lề đường chứ không nồng nặc mùi rượu như quán bar. Mọi thứ vẫn thế, đây là góc mà tôi từng ngồi tám với Minh khi lần đầu tiên được biểu diễn guitar một mình trên sân khấu lớn và đoạt giải Nhất. Khi chơi guitar, có lần tôi đã muốn từ bỏ nó bởi sự thiếu kiên nhẫn nhưng nhờ có Minh giúp đỡ nên tôi đã bình tĩnh hơn, biết làm chủ cảm xúc của mình. Còn cái quán trà chanh kia là nơi tôi đã trút hết tâm sự về gia đình mình với Minh. Cả góc phố như in đậm trong kí ức của tôi, chưa bao giờ phai nhòa. Đang thầm cười nhớ lại chuyện cũ, Minh khẽ vỗ vào vai tôi:

- Sao vậy Yu Yu?

- Lớn rồi mà còn gọi Dương là Yu Yu là sao?

- Trong mắt Minh, Dương vẫn là cô bé Yu Yu ngây thơ ngày nào thôi à

Bỗng mắt Minh xao lại chạm vào mắt tôi làm tôi bối rối cứ loạng choạng rồi ngồi bệt ngay dưới góc đường

- Thôi được, vậy hôm nay Yu Yu này sẽ trở lại làm công chúa còn Nhỏ Nhỏ (tại hồi bé Minh ốm, gầy và xanh xao lắm nên tôi thường gọi vậy để trêu cậu ấy) làm vệ sĩ cho Yu Yu nha

- Tuân lệnh công chúa. . Hihih

Hai đứa tôi ngồi khoanh tay lên đầu gối nhìn ngắm bầu trời. Tôi khẽ nhỏ vào tai Minh “Minh giúp Dương trở về con người cũ nha”. Nghe tôi nói, Minh chẳng đáp trả mà chỉ nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, đây là cách cậu ấy tiếp thêm niềm tin cho tôi. Nhưng lạ thay hôm nay tôi không cảm nhận được điều đó, tôi nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào của cậu ấy, hình như lúc này đây tôi mới chính là người nhóm lên sự sống cho cậu ấy. Người Minh bỗng chốc lạnh ngắt, mặt xám lại, ho tiếng lớn, tôi gắng hỏi cậu ấy có sao không nhưng Minh chỉ cười nhạt rồi xiết lấy tay tôi không buông.

Trên đường về, bỗng chiếc xe trở chứng, sửa hoài mà đạp không được, thế là tôi và Minh đành dắt bộ. Tôi đang say mê kể chuyện cười cho Minh thì nghe “Kít” một cái. Lại là hấn.

- Xe bị gì vậy? Có cần tôi giúp gì không?

Tôi nhớn miệng, hét lớn bảo hấn đi nhưng hấn lại kè kè đi theo tôi và Minh. Bỗng Minh dừng xe lại nói “Yu Yu để Dương chở về đi. Minh đi tàn tàn về cũng được. “. Tôi đờ người nhìn Minh, hôm nay Minh lạ thật, cậu ấy chưa bao giờ để tôi đi về khuya với người lạ, và lại hồi trước cậu ấy còn bảo hấn là kẻ nguy hiểm mà. Thấy tôi chần chừ, Minh hối thúc bằng giọng yếu ớt “Dương đi đi, Minh tin cậu ấy là người tốt mà”. Tôi giận Minh bỏ rơi tôi nên đã nhả mặt rồi leo tót lên xe Dương. Tự dưng mắt tôi ươn ướt, cảm giác thật khó chịu, bỗng Dương ngừng xe lại, tôi khóc thét lên “Sao vậy chứ? Chưa bao giờ cậu ấy lại bỏ rơi tôi chứ”. Hấn không nói gì chỉ lấy tay lau nhẹ nhẹ nước mắt tôi, hấn tạo cho tôi một cảm giác thật lạ mỗi lúc hấn bên tôi

Dần dần, Dương bỗng chốc trở thành bạn thân của tôi và Minh với cái tên “Rắc Rối”. Mỗi ngày, hai người đó lại đến nhà tôi tầm khoảng 6-7h để vừa ôn bài vừa chơi với tôi. Hôm nay cũng không ngoại lệ, Dương ôm một chồng sách cao ngất ngưỡng đến nhà tôi. Là sách Văn, môn tôi chúa ghét, vậy mà Dương là con trai lại học giỏi cái môn ấy. Nhìn cậu ấy giảng bài tôi cảm thấy ước mơ muốn trở thành thầy giáo sẽ không còn xa vời nữa. Bỗng Dương ngừng giảng hỏi tôi “Cậu hiểu khái niệm tình yêu là gì không?”. Tôi nhẹ nhàng vuốt tóc rồi nói vu vơ “Để thôi mà. Thì tình yêu là một sự kiện vĩ đại có sức ảnh hưởng lớn đến hoà bình thế giới”. Dương nhìn tôi rồi bảo ‘Sai rồi, cậu thật là khờ. Nó là như thế này này’. Hấn bỗng ghé sát vào người tôi khiến tôi phải la lên “OMG”. Dương hôn vào má tôi, mặt tôi bỗng đỏ phừng phừng, ngay lúc đó tôi lại phát hiện Minh đã thấy cảnh đó. Tôi như kẻ khờ, chạy đến

Minh làm ra vẻ cố giải thích nhưng cuối cùng chỉ nhận được lời trấn an từ Minh “Không ai có lỗi cả. Dương có quyền tự do chọn lựa mà”. Cậu ấy nhanh chóng lui vào trong bếp, nét mặt thoáng buồn. Từ bữa đó, cậu ấy ít trả lời tin nhắn tôi hơn, rủ đi đâu cũng viện cớ như tạo cơ hội cho tôi và Dương. Hôm rủ được cậu ấy đi uống nước mía tôi vui mừng hết sức, cứ lóng ngóng xem cậu ấy đến chưa để nói lời xin lỗi và thổ lộ lòng mình. Nhưng hi vọng của tôi bỗng chợp tắt khi cậu ấy đang tay trong tay với một cô gái khác. Minh giới thiệu với tôi đây là bạn gái của mình làm lòng tôi bỗng đau nhói, mắt đỏ hoe nhưng gượng cười hết buổi. Khi đi về, tôi đã ngồi tựa vào một góc tường, khóc như một đứa con nít, bỗng có bàn tay chìa ra đưa khăn giấy cho tôi. Tôi ngước mặt lên nhìn, thì ra là Dương. Dương trầm ngâm nhìn tôi rồi khẽ khoác tay lên vai tôi an ủi

Mấy ngày sau đó , tôi luôn vùi đầu vào bia rượu, lại hoà vào đám bạn cũ trong quán bar, bữa nọ tôi đang nhảy cùng thằng Cường thì Dương xuất hiện. Dương lôi tôi ra khỏi đám đông, mặc cho tôi hét lớn “Buông ra nào, cậu làm tôi đau đấy”, Dương cố níu tôi chạy thật nhanh. Trước mặt tôi lúc này là bệnh viện. Tôi quay sang nhìn Dương với vẻ ngỡ ngàng hỏi:

- Cậu dẫn tôi đến nơi quái này làm cái gì?

Dương thở hồng hộc rồi đưa mặt nhìn tôi:

- Cậu vô tâm thật Minh nó nằm viện vì cậu đấy

“Gì? Vì tôi sao”. Lòng tôi rối rắm cả lên, tay chân vụng về hẳn , chạy ngay đến bên Minh.

- Sao lại vậy chứ? Minh à cậu tỉnh lại đi

- Nó không thấy cậu đi học hai, ba ngày nay nên dù bệnh nó cũng ráng đi kiểm cậu thành ra giờ mới bị vậy đó

- Minh không quan tâm tôi thì kiểm tôi làm gì

- Vì nó thương cậu đó Yu Yu à

Tôi như đứng hình vì câu nói ấy nhưng tôi càng sốc hơn khi biết Dương cũng

thích mình và chính miệng Minh nói rằng sẽ nhường tôi cho Dương. Cậu ấy làm tôi rất thất vọng, cậu ấy xem tôi là món quà hay sao mà không thích thì lại đẩy cho người khác. Từ đây khoảng cách của ba chúng tôi như cách xa nhau. Ngày Minh được xuất viện, cả đám đã đi ăn mừng. Nhưng vui chưa được bao lâu thì Minh lại đột ngột nói là sẽ ra nước ngoài để du học. Trước một tiếng ra sân bay, tôi đã lao xe nhanh đến nhà Minh. Vừa thấy Minh, tôi đã lao đến ôm chầm cậu ấy như thể muốn cậu bạn đi xa. Cậu ấy vội gỡ tay tôi ra, lấy tay quạt nhẹ dòng nước mắt đang lăn trên má tôi rồi Minh chìa ra một món quà khẽ nói:

- Tặng Dương này

- Dương không cần nó. Dương cần Minh. Minh ở lại nha-Tôi vội đổi

- Không, Minh phải đi

Câu nói ấy vừa dứt thì ngoài trời bỗng xám xịt, sấm rền vang, mưa âm ỉ xối trên mái nhà. Trong màn mưa trắng xóa ấy bỗng thấp thoáng cái dáng của Dương, tôi la lên:

- Là Dương phải không?Sao cậu ấy lại đến đây giờ này?

- Là Minh kêu cậu ấy đến đó. Trước khi đi Minh muốn thấy Dương và cậu ấy bên nhau, Minh muốn cậu ấy sẽ thay Minh chăm sóc cho Dương, Minh muốn. .

- Minh im đi, Minh quá đáng lắm, tôi không cần ai chăm sóc mình thay cho Minh cả.

Nói xong tôi lao nhanh ra dòng mưa. Mưa cứ vô tình xé nát đi trái tim đang dần rỉ máu của tôi. Nước mắt quện vào mưa khiến tôi càng đau đớn, trong thế bức bí tôi đã hét lớn “Minh à, tôi ghét cậu lắm” rồi nhanh chóng gục ngã bên vệ đường. Có bàn tay từ phía sau chạm vào người tôi, bàn tay ấy ấm áp thật, chỉ có thể là Minh thôi, tôi mừng rỡ quay lại tròn mắt hỏi cậu ấy:

- Minh thay đổi quyết định rồi phải không?

- Không, Minh chỉ đến đây để tạm biệt Dương thôi. Yu Yu của Nhỏ Nhỏ

đừng khóc nữa. Minh đi đây.

Cậu ấy bỏ đi một cách lẳng lặng, mặc tôi khóc thét dưới mưa.

1 năm trôi qua

Dường như những kí ức về Minh đã trôi dần vào lãng quên của tôi cho đến khi một bữa nọ, tôi vô tình đánh rơi tấm hình chụp chung với Minh hồi cấp 2 thì bao cảm xúc về Minh bỗng tuôn trào. Lúc ấy Dương cũng bên cạnh tôi, cậu ấy chột hỏi:

- Cậu nhớ Minh đúng không? Nói thật đi

- Không, làm gì có, chỉ hơi buồn tí thôi. Cậu ấy đi lâu rồi mà không hỏi thăm hay gửi cho tớ lá thư nào nên tớ cảm thấy hơi hụt hẫng

- Cậu đừng giấu tớ nữa, tớ cảm nhận được nỗi đau mà cậu phải gánh trong suốt thời gian qua mà . Có lẽ tớ . . . tớ không thể giấu cậu được sự thật nữa rồi. . . Tớ không thể ích kỉ khi nhìn cậu ngày nào cũng phải sống trong đau khổ, vật vờ mãi được

- Sự thật gì chứ? Cậu chỉ giỏi bịa. Tôi không nghe đâu, tôi đi nấu mì đây

Dương lôi tay tôi lại:

- Cậu đừng lảng tránh nữa được không? Cậu thừa biết sự thật đó có liên quan đến Minh mà

- Không, tôi không nghe đâu. Tôi không muốn nhắc gì đến tên bội bạc đó đâu

Tôi bịt tai lại cố không nghe nhưng rồi lại rớt nước mắt khi nghe Dương nói:

- Minh yêu cậu rất nhiều, cậu có biết không? Ngay khi còn những hơi thở cuối cùng, cậu ấy cũng nói với tôi rằng nếu có kiếp sau thì chắc chắn sẽ không để tôi chăm sóc cậu thay cho cậu ấy

- Cậu nói xạo, toàn là nguy biện, làm sao có chuyện ấy được-Tôi loạng choạng bởi chuyện đó quá đột ngột đối với tôi

- Chuyện này là thật. Tôi cũng xin lỗi Dương nhiều lắm. Thực ra, tôi và Minh là bạn thân từ trước. Tôi biết Minh mắc bệnh ung thư từ lâu nên luôn nghe lời và hoàn thành nhiều ý nguyện của cậu ấy. Và chuyện giúp cậu thoát khỏi cảnh sống xa hoa cũng là ý của Minh. Nhưng lúc thấy tôi có tình cảm với cậu thì Minh lại bỏ cuộc, Minh tự ti hẳn, lại sa vào rượu chè

- Thì ra cậu và Minh là một duộc. Tôi ghét hai người lắm, hai người tưởng tôi là món quà hay sao mà lại trao đổi qua lại vậy chứ

- Không, tôi không có ý đó. Tôi chỉ muốn nói thật với lòng mình. Minh đã làm rất nhiều điều cho Dương đó. Ly sữa trong quán café lần trước cậu uống là do Minh pha, cậu ấy đã tập tành làm nhân viên. Cô bé mà gặp ở chỗ uống nước mía cũng chính là do Minh sắp xếp. Hôm cậu ấy đi, thực chất là không đi nước ngoài mà chỉ đến bệnh viện để chữa trị. Cậu ấy không đủ can đảm để nói với cậu những thứ trong lòng cậu ấy đang suy nghĩ.

- Đủ rồi, tôi không muốn nghe nữa... Cậu đi đi. . Xảo trá. . Mấy người là đồ xảo trá-Tôi quăng mấy cuốn tập vào người Dương để đuổi cậu ấy đi

Vài ngày sau đó, khi đã bình tâm suy nghĩ thấu đáo, tôi đến nhà Dương và nhờ cậu ấy dẫn đến nơi mà Minh “yên nghỉ”. Nhìn Minh qua tấm ảnh trên bia, lòng tôi nhói lên. Tôi thực sự ân hận vì đã vô tình buông tay Minh trong đêm ấy để rồi khi nhìn lại thì mới nhận ra đây là lần cuối cùng tôi có thể sờ lên khuôn mặt bằng xương bằng thịt của cậu ấy. Gió cứ lồng lộng thổi, mang đi biết bao nỗi lòng của tôi. Tôi ngồi mãi đến tận chiều và trong chính những giây phút “ngẩn ngui” đó tôi mới ngộ ra chân lí “Sự ra đi của một người không hẳn là một nỗi đau lớn để người ở lại cứ dựa vào đó rồi sống mà phải nhìn nhận nó như một động lực để tiếp tục sống, sống không chỉ cho mình, mà còn phải sống cho cuộc đời còn lại của người quá cố” . Rời khỏi mộ của Minh, tôi lẳng lặng đi thật nhanh như thể không muốn cậu ấy lại chứng kiến nước mắt tôi rơi. Vừa bước đi được vài bước thì Dương bỗng hét lớn:

” Yu Yu à, cậu có thể cho tôi một cơ hội làm Nhỏ Nhỏ thứ hai được không?”

Tôi không trả lời mà chỉ quay mặt lại cười nhạt rồi tiến thẳng về phía trước.